

RUNE NILSEN I MØRE BISPEDØMME:

Veiledning av diakoner

— VIKTIG FOR SOKNEDIAKONSTILLINGENE

— Det er viktig både for soknediakonstillingene, som lettere vil få søkere, og for den faglige utvikling for den enkelte diakon, å få etablert tilbud om veiledning, sier Rune Nilsen. Han er nytilsatt diakonikonsulent i Møre bispedømme. Bispedømmet er identisk med Møre og Romsdal fylke og har tatt opp i seg den nordre utkant fra Bjørgvin og søndre utkant av Nidaros.

Av Leif Kjell Askeland

— Hva er utgangspunktet for den interessen dere i bispedømmet viser for en faglig veiledertjeneste for diakoner i kirkelige stillinger?

— Det var Kjell Rennesund som tidligere hadde soknediakonstillingen i Molde, som tok opp dette spørsmålet. Rennesund, som er godkjent veileder av NOSO, mente at noe liknende burde kunne la seg etablere med utgangspunkt i en godkjenning fra Diakonforbundet. Vi tror det vil være strategisk riktig å satse på dette nå, ikke minst for å gjøre det lettere å få søkere til soknediakonstillinger. Det vil også være av betydning for den som har gjennomgått veiledning å kunne henvise til denne når ny stilling søkes.

— Hvordan vil saken videre bli fulgt opp?

— Å etablere kriterier for faglig veiledning av soknediakoner er en klar fagforeningssak, og vi har derfor gjort en henvendelse til Sentralstyret i DNDF. Men vi vil ikke bare sitte og vente, vi må finne fram til en tjeneste som fungerer overfor de stillingene vi har i dag. Vi akter derfor å utrede realistiske kriterier, som kan fungere inntil videre, og vil gjerne komme igang med veiledningstjeneste selv om det skulle bli litt avstand mellom kriterier og realiteter. Foruten andre fag-

lige kvalifikasjoner er det klart allerede nå at vi ønsker veiledere som har vært i menighetsdiakonstillinger før og som kjenner menighetene. Da sier det seg jo selv at utvalget ikke blir så stort.

— Det er nedsatt et utvalg bestående av Leidulv Grimstad, Karen Sofie Heggem og Arne Vinnes, som allerede har holdt sitt første møte, for å arbeide med disse kriteriene. Ballen er som sagt sendt videre til DNDF, og samtidig til et annet bispedømme, Sør-Hålogaland, slik at vi kan jobbe parallelt. Henvendelsen ble positivt mottatt i Sentralstyret og arbeidsutvalget er blitt bedt om å arbeide videre med saken.

— Hvilke tanker gjør diakonikonsulentens seg nå i det første halvår det nye bispedømmet?

— Bispedømmet bærer preg av å være to utkanter, fra to forskjellige bispedømmer, som nå skal knyttes sammen til ett. Når det gjelder diakonal aktivitet knyttet til menighetene, er det også en gjennomgående forskjell på Nordmøre og Sunnmøre.

— Det første jeg gjorde var å bli kjent med diakonarbeiderne i bispedømmet, som satt på hver sin tue. Jeg har også hatt kontakt med Kirkens familievernkontor i Ålesund og Molde. Dessuten Sunnmøre SOS senter, som nå er blitt omdannet til Møre bispe-

dømmes SOS senter, og skal drive denne telefontjenesten overfor hele bispedømmet.

— Gjennom reiser sammen med biskopen har jeg blitt kjent med menighetene. Nå er jeg også i ferd med å få inn en skriftlig oversikt gjennom skjemaer som er sendt ut til alle menigheter, hvor de har krysset av for de ulike aktiviteter innen diakoni og undervisning. Det er mange menigheter som har etablert diakoniutvalg eller diakonat og menighetene Molde, Ålesund, Hjørundfjord og Spjelkavik har stillinger for diakoniarbeidere, fra Ålesund med to stillinger til Spjelkavik med 1/3 stilling.

— Jeg har en følelse av at det er en gryende interesse for å opprette diakonstillinger og at flere av prestene er i ferd med å orientere seg den veien. Kanskje blir det ikke så mange nye stillinger, men det er flere steder aktuelt med omgjøring av menighetssekretærstillinger når disse blir ledige for nytilsetting, sier Rune Nilsen, som i tillegg til å arbeide med å bli kjent i bispedømmet, også har fått en del henvendelser fra enkeltmenigheter. De vil ha hjelp til besøks-tjeneste, få diakoniutvalget i

gjenge igjen eller de ønsker å diskutere mulighetene for å etablere diakonstilling. Det har ofte vært et spørsmål om å tenke helt fra grunnen av.

Ellers er diakoniutvalgene stort sett opptatt av tradisjonelle oppgaver som besøkstjeneste, besøk og andakt på institusjoner, kirkeskyss og hyggesamvær for eldre. Og noen menigheter som f.eks. Molde driver også barnehager.

— **Sunnmøre er jo kjent for lokalt initiativ, har dette gitt utslag for det diakonale arbeid?**

— Det som er spesielt på Sunnmøre nå, er at det med utgangspunkt i Sentralsykehuset og prestatjenesten der (sykehusprest Kjell Aas) har vært arbeidet en del med å dyktiggjøre personer til å være gruppeledere for omsorgsgrupper. Denne kursingen har vært åpen både for prester og lekfolk. Sykehusprestene har kommet med et utspill for samarbeid mellom sykehuse- ne og menighetene, med tanke på å etablere omsorgsgrupper, særlig i tilknytning til de psykiatriske sykehus. Det har også vært arbeidet med sorgreak-

sjoner hos enkemenn/enker og foreldre som har mistet små barn. Prestene i Spjelkavik har vært svært engasjert i dette, og arbeidet med slike sorggrupper i perioder over et halvt til ett år. I tilknytning til dette arbeidet har menighetskolene kommet godt igang i den delen av bispedømmet og det er blitt kjørt mange sjelesorgkurs.

— **I denne delen av landet er det vel også spesielle hensyn å ta i spenningen mellom kirkelig aktivitet og organisasjonenes arbeid?**

— Uten å ville gå så mye inn på problematikken, vil jeg bare nevne at jeg tok opp en hanske i forbindelse med en leder i Vestlandske Indremisjons organ Sambåndet. Redaktøren tok opp spørsmålet om hvorvidt organisasjonen hadde sviktet diakonien. Resultatet av henvendelsen min ble et brev til arbeiderne i Vestlandske her i bispedømmet, hvor det ble oppfordret til å ta diakoniens sak på alvor. Dette gikk forut for et møte vi hadde sammen med sekretærer for organisasjonene, hvor vi bl.a. diskuterte den diakonale utfordring og konsekvenser for fornyelsen, hvordan diakonien fungerer i de ulike sammenhenger og hvordan organisasjonene makter å skape inkluderende fellesskap.

Over fra s. 6

veksling med andre i lokalsamfunnet, og gjennom kirkelige handlinger og i kristne fellesskap. Soknediakonen skal lede menighetens diakonale arbeid som er en uoppgivelig del av kirkes grunnlag og oppdrag.

Derfor må soknediakonstillingene lovfestes i vår kirke på lik linje med preste- og katekestillingene.

**Sentralstyret i
Det norske Diakonforbund
Edward Hulbak**